

[Axel Møller.]

ligger Grund til at antage, at han har saadanne Genstande paa sig, eller ej, at lade foretage Visitation. Den kan foretages „i dette Øjemed“, som der staar, altsaa for at undersøge, om han har saadanne Genstande. Jeg finder, at den gamle Regel er tilstrækkelig, og at den nye Regel vil tilsidesætte et rimeligt og retfærdigt Hensyn til den anholdte Person. Vi maa erindre, at fordi en Mand anholdes, behøver han ikke at være skyldig, og selv om han er skyldig, bør man kræve en vis Respekt for hans Person og hans personlige Frihed og ikke underkaste ham større Ulemper end nødvendigt. Efter den nye Regel kan baade Mænd og Kvinder, uden at der foreligger Grund til at antage, at vedkommende har noget mistænkeligt paa sig, tvinges til at underkaste sig en saadan Visitation. Det finder jeg for vidtgaaende og vil derfor anbefale det af Fler-tallet, hvortil jeg slutter mig, stillede Forslag om, at denne nye vidtgaaende Paragraf udgaar, og at vi her bliver ved det gamle.

Povlsen: Maa jeg udtale min Paaskøn-nelse af den Maade, hvorpaa denne Betæn-king er affattet, med de vejledende Bemær-kingen i Marginen, der i høj Grad letter Overskueligheden. Jeg haaber, at denne Maade at affatte Betænkning paa maa danne Skole, i alt Fald naar Talen er om Betænkninger af saadan Udstrækning som den foreliggende.

For øvrigt fremgaar det af Betæn-kingen, at der er i det væsentlige Enighed, saaledes at der er god Udsigt til, at dette Lovforslag kan blive gennemført allerede i denne Rigsdagssamling. Det er der kun Grund til at glæde sig over. Men det, at der i det væsentlige er Enighed, udelukker ikke, at der paa enkelte Punkter er Unighed, Punkter af ikke ringe Betydning. Denne Unighed har ikke delt Udvalgsmedlem-merne efter Partiskel. Tværtimod er Parti-fæller ofte ikke Meningsfæller, men findes ved de forskellige Ændringsforslag paa hver sin Side. Dette gælder dog ikke de social-demokratiske Medlemmer af Udvalget, der, saa vidt jeg kan se, ikke har delt sig paa et eneste Punkt. Den radikale Repræsentation i Udvalget har af gode Grunde heller ikke delt sig, men findes snart sammen med Medlemmer af et, snart sammen med Mem-lemmer af et andet Parti eller andre Partier. Af vor Repræsentation i Udvalget kan man altsaa ikke konstatere nogen Unighed indenfor Partiet, men vor Repræsentant i Ud-valget har imidlertid gjort opmærksom paa, at der ogsaa findes delte Meninger indenfor

det radikale Venstre vedrørende forskellige af de Punkter, vi drøfter her. Jeg skal blot fremdrage et Punkt, som ganske vist er fremdraget flere Gange, sidst af det ærede Medlem Hr. Elmquist, til hvem jeg i denne Forbindelse i alt væsentligt kan slutte mig. Det er Punktet vedrørende Adgang til Proce-dure i Højesteret. Her er ganske vist op-naaet Enighed om Ændringsforslag Nr. 26, som gaar ud paa at aabne Adgang til Proce-dure i Højesteret for Landsretssagførere og Overretssagførere, der har haft Beskikkelse i 8 Aar, og som opfylder Betingelserne for efter bestaaet Højesteretsprøve at kunne procedere i Højesteret. Der er ikke Tvivl om, at dette vil blive vedtaget, uden Afstem-ning endogsaa; men jeg vil meget ind-trængende henstille, at man inden tredie Behandling stiller et Ændringsforslag til denne Paragraf, gaaende ud paa, at man ikke fastholder Kravet om, at vedkommende skal opfylde de bestaaende Betingelser for at kunne procedere i Højesteret, navnlig vedrørende Kravet om, at vedkommende skal have første Karakter til sin Embeds-eksamen. Jeg ved nok, at man her i Dan-mark mere og mere kommer til at forgude Eksamensvæsenet, men her er dog et Punkt, hvor jeg mener man gaar for vidt. Jeg vil bede ærede Medlemmer tænke sig den Situa-tion, at en Mand vinder en Sag ved Lands-retten, at Dommen bliver appelleret til Højesteret, og at den paagældende Mand da siger til den Landsretssagfører, der har vun-det Sagen for ham i Landsretten, om han vil føre den videre op i Højesteret, men at Landsretssagføreren da maa sige: Jeg kan desværre ikke, for jeg har kun *Hard* til min Embedseksamen. Jeg tror, at den paagæl-dende Klient vil sende de Lovgivningsmyn-digheder, som har gennemført en saa urime-lig Ordning, en mindre venlig Tanke. Jeg kan ikke tro andet end, at man ved fornyet Overvejelse maa kunne komme bort fra dette Krav, men jeg er for øvrigt ganske enig med det ærede Medlem Hr. Elmquist i, at man burde være gaaet langt videre, og jeg haaber, at man inden ret længe skal komme langt videre. Jeg mener, at det For-slag, der af det Mindretal, som det ærede Medlem Hr. Elmquist omtalte, i forrige Samling blev stillet, byder saa stærke Kauteler for Ret til Procedure i Højesteret, at det er urimeligt at gaa videre end til dette. Vi kan efter min Mening ikke blive staaende ved den nuværende Ordning, hvor en saa eksklusiv Forsamling, som vore Højesteretsdommere dog er, bestemmer, at et ganske lille Antal Landsrets- eller Over-retssagførere skal have Adgang til at proce-